

Αύγουστος: ένας μήνας αφιερωμένος στην «Αυτοκράτειρα» του κόσμου (Νικόλαος Πάτσας, θεολόγος)

/ [Πεμπουσία](#)

«Χαίρε τῆς Ζωῆς Θησαυρέ τῆς Ἀδαπάνητε» - Ἐπί τῆ εὐκαιρία τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἐνδόξου Δεσποίνης Ἡμῶν Θεοτόκου.

Όλοι οι απανταχού Ορθόδοξοι Χριστιανοί έρχονται « τὰς ἡμέρας αὐτάς να εὕρωσι, διά τῆς ἐγκρατείας και τῆς προσευχῆς καί τοῦ ἱεροῦ ἄσματος, ἀναψυχὴν και παραμυθίαν.....»[1] εἰς τὴν καταφυγὴν τοῦ κόσμου τον « Γλυκασμὸν τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων τὴν χαρὰν»[2]. Και εἶναι πραγματικὰ μεγάλη ἡ ευλογία ὅταν εξυμνεῖς «τὴν τροφὴν τοῦ κόσμου»[3] μέσα στη βαβούρα των « νεφῶν» και των θλίψεων. Μονάχα να σκεφτεῖ κανεὶς τὸ πόσοι ναοὶ παλαιοὶ και νέοι, εξωκκλήσια, και μοναστήρια εἶναι αφιερωμένα στη «Θεοτόκο Και Μητέρα τοῦ Φωτός», καταλαβαίνει ὅτι πράγματι ἡ Κεχαριτωμένη αποτελεί « Τὴν Παγκόσμια Δόξα τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν»[4] τῆς ἐκκλησίας.

Ο μήνας Αύγουστος ἀπὸ τα ρωμαϊκὰ χρόνια ἦταν μήνας τιμῆς και δόξας προς τον

αυτοκράτορα εξ' ου και η λατινική λέξη Augustus που σημαίνει αυτοκράτορας. Αυτό το εορταστικό κλίμα του μηνός Αυγούστου συνεχίζει μέχρι τις μέρες μας όμως με σημείο αναφοράς όχι πλέον κάποιον Αυτοκράτορα αλλά την μεγαλύτερη «Αυτοκράτειρα» του κόσμου την «Άγία τῶν Ἁγίων» την «Άγία Μαρία». Ο Αύγουστος είναι μήνας αποκλειστικά αφιερωμένος στη Παναγία μητέρα μας όπου τα πάντα κατακλύζονται από την χάρη της. Το λειτουργικό πνεύμα των ημερών δια των καθημερινών ακολουθιών των παρακλητικών κανόνων μας προετοίμασε για την μεγάλη σημερινή εορτή που πραγματικά μυρίζει Πάσχα, το «Πάσχα του Καλοκαιριού».

Και αποτελεί πραγματικά και κυριολεκτικά η σημερινή θεομητορική εορτή Πάσχα καθώς εορτάζεται και τιμάται η «Μετάστασις» του σώματος της Θεοτόκου δηλαδή η υπερφυής μεταφορά του σώματος της στον ουρανό. Πάσχα εξάλλου σημαίνει διάβαση, μεταφορά, αλλαγή τόπου και χώρου[5]. Έτσι και η Παναγία σήμερα «μετέστη πρὸς τὴν ζωὴν»[6], μεταβαίνει «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν»[7] για να παρασταθεί ως «Βασίλισσα» «Περιβεβλημένη» «Πεποικιλμένη»[8] ἐκ δεξιῶν του Υιού και Θεού της.

Πραγματικά ξεδιπλώνεται μπροστά μας ένα μεγάλο μυστήριο που διανοητικά δεν μπορούμε να το συλλάβουμε όπως και την Ανάσταση. « Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοι Παρθένε Ἄχραντε» καθώς και «μετά Θάνατον» παραμένεις «ζῶσα»[9]. Οι φυσικοί νόμοι που θέλουν το χοϊκό σώμα μετά τον θάνατο να λιώνει στο χώμα, εδώ καταργούνται. Βεβαίως επειδή ό,τι προέρχεται από την γη σ' αυτήν και καταλήγει έτσι και το σώμα της Παναγίας «ἐν μνημείῳ τίθεται»[10] όπως κατατέθηκε και το σώμα του Χριστού. Και όπως ο θάνατος και το μνημείο του Χριστού απετέλεσαν την «ἀπαρχὴ τῆς ἄλλης ζωῆς τῆς αἰωνίου»[11] έτσι και το μνημείο της Γεθσημανῆς ανέβλυζε οσμή ζωής και χαράς αφού δια της μεταστάσεως το σώμα της Πανάγνου «ἠρπάγη» εν αφθαρσία στο επουράνιο βασίλειο.

[Συνεχίζεται]

[1] Βλ. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, *Ο Ρεμβασμός του Δεκαπενταυγούστου*, Ἄπαντα 11, « Ο Ρεμβασμός Του Δεκαπενταυγούστου Και Ἄλλα Διηγήματα», (φιλολογική επιμέλεια Ν. Δ. Τριανταφυλλόπουλος), εκδ. Το Βήμα, Αθήνα, 2011, σελ. 208.

[2] Εξαποστειλάριον της Εορτής.

[3] Βλ. Συμεών Τοῦ Νέου Θεολόγου, *Ηθικός Α΄*, SC 122, 262-264.

[4] Δοξαστικό Στιχηρών Α΄Ήχου.

[5] Έξ. 12, 1 και 12,26-27και 13,16.

[6] Απολυτίκιο Εορτής Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

[7] Ιω. 5,24.

[8] Ψλ. 44, 10.

[9] Είρμός Θ΄ Ώδῆς Κανόνα Τῆς Ἑορτής.

[10] Στιχηρό Εσπερινού Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

[11] Αναστάσιμος Κανόνας Τροπάριο ζ΄ωδῆς. Βλ. *Πεντηκοστάριον*.